

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Sylvy Šiškeové a soudců Ivo Pospíšila a Lenky Bursíkové v právní věci žalobce: **S. T.**, zast. Mgr. Tomášem Verčimákem, advokátem se sídlem Dřevná 382/2, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2026, č. j. OAM-89/BA-BA02-BA06-PŘZ-2026, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 3. 2026, č. j. 33 A 13/2026 - 72, ve znění opravného usnesení ze dne 10. 4. 2026, č. j. 33 A 13/2026 - 85,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši **6 134,70 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalobce Mgr. Tomáše Verčimáka, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Žalobce byl jako státní příslušník Ukrajiny v minulosti držitelem dočasné ochrany. Po jejím zániku jej žalovaný zajistil za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Žalobce je totiž veden v Schengenském informačním systému jako nežádoucí osoba poté, co mu Maďarská republika zakázala vstup na území Schengenského prostoru, protože se dopustil trestného činu převaděčství.

[2] Žalobce následně požádal o udělení mezinárodní ochrany a žalovaný jej zajistil podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť měl obavu, že se žalobce bude vyhýbat nucenému vycestování z České republiky. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce nebránil. V průběhu trvání svého zajištění žalobce požádal o opětovné posouzení podmínek zajištění podle § 46a odst. 10 zákona o azylu. Žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím o tom, že žalobce je nadále zajištěn, neboť důvod zajištění (obava, že se bude vyhýbat vyhoštění) trvá.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil u Krajského soudu v Plzni, který napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud především shledal, že v současnosti nelze zajistit ukrajinské státní občany za účelem realizace správního vyhoštění, neboť situace na Ukrajině neumožňuje jejich vycestování. Zajištění tak nemůže plnit svůj účel.

[4] Žalovaný (dále „stěžovatel“) v kasační stížnosti namítá, že krajský soud pouze použil svou dřívější argumentaci z jiných rozsudků a nezohlednil nové informace o zemi původu žalobce. Krajský soud stěžovatele sice vyzval, aby se vyjádřil k žalobě, ale na jeho vyjádření vůbec nereagoval, a napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti, stejně jako ve vyjádření k žalobě, odkázal především na judikaturu Ústavního soudu (ÚS) a Nejvyššího soudu (NS), podle níž není předem vyloučeno navrácení na Ukrajinu v případě trestu vyhoštění (usnesení NS ze dne 19. 4. 2023, sp. zn. 4 Tdo 267/2023 - 633) a vydání na Ukrajinu k trestnímu stíhání (usnesení NS 16. 4. 2025, sp. zn. 7 Tdo 273/2025, usnesení ÚS ze dne 17. 6. 2025, sp. zn. I. ÚS 1054/25, a ze dne 22. 10. 2024, sp. zn. III. ÚS 2620/24). V obecné rovině pak zmínil také rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Sufi a Elmi proti Spojenému království* ze dne 28. 6. 2011, č. stížností 8319/07 a 11449/07.

[6] Podle stěžovatele není intenzita bojů na celém území Ukrajiny stejná. Ukrajina má navíc po čtyřech letech obrany před ruskou agresí rozsáhlé zkušenosti s vnitřně vysídlenými osobami. Zajištění bylo podle stěžovatele zákonné.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se krajský soud nemusí vypořádat se všemi argumenty ve vyjádření k žalobě, pokud je z napadeného rozsudku zřejmé, z jakého důvodu ke svému závěru dospěl. V nynější věci krajský soud shledal zajištění nezákonným, protože jeho hlavním předpokladem musí být realizovatelnost vyhoštění.

[8] Žalobce nesouhlasí s názorem stěžovatele, že by vyhoštění bylo možné. Od začátku války na Ukrajině nedošlo k zásadní změně, což potvrzuje také trvání institutu dočasné ochrany. Po hypotetické realizaci správního vyhoštění by se tak mohl žalobce vrátit na území České republiky a následně zde získat dočasnou ochranu, což činí stěžovatelovy závěry nelogickými. Argumentace stěžovatele odporuje stávající judikatuře správních soudů a zasahuje do legitimního očekávání a právní jistoty uprchlíků. Judikatura, na kterou odkazuje stěžovatel, je nepřiléhavá, protože se týká extradice (případně trestu vyhoštění), u nichž může převážet veřejný zájem, aby na území České republiky nepobývali pachatelé trestné činnosti.

[9] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná. Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce [§ 31 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)], se Nejvyšší správní soud (NSS) zabývá též otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud ji odmítne jako nepřijatelnou (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11 a 12).

pokračování

[10] Kasační stížnost podaná správním orgánem je přijatelná, dotýká-li se právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS; týká-li se právních otázek, které dosavadní judikatura řeší rozdílně; vyvolává-li potřebu učinit tzv. judikатурní odklon; nebo svědčí-li o zásadním pochybení krajského soudu – o nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury či o hrubém pochybení při výkladu hmotného či procesního práva (rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS).

[11] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Námitka, podle níž je napadený rozsudek nepřezkoumatelný proto, že krajský soud výslovně nereagoval na vyjádření stěžovatele k žalobě, nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Judikatura NSS sice připouští, že nevypořádání zásadních námitek žalovaného může za zcela výjimečných okolností vést k nepřezkoumatelnosti, a to především u jiných žalobních typů, než je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu (ve vztahu k nečinnostní žalobě srov. rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2012, č. j. 4 Ans 1/2012 - 61). Současně však platí, že v případě žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. samotné nevypořádání argumentace obsažené ve vyjádření žalovaného nepřezkoumatelnost bez dalšího nezakládá (rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 64/2009 - 153, bod 26, ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 82/2014 - 46, bod 16, či ze dne 29. 4. 2014, č. j. 2 As 23/2014 - 34). Odůvodnění napadeného rozsudku odpovídá nárokům kladeným na přezkoumatelnost soudního rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS).

[13] Věcné posouzení krajského soudu se nevymyká ustálené judikatuře NSS, od níž kasační soud neshledal důvod se odchýlit. Cílem zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je zabránit tomu, aby se cizinec účelovou žádostí o mezinárodní ochranu vyhnul realizaci správního vyhoštění (rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48, bod 24). Současně však platí, že o zajištění nelze rozhodnout, nebude-li pravděpodobně možné tento zákonný účel uskutečnit; v takovém případě musí být cizinec ze zajištění propuštěn (rozsudek NSS ze dne 10. 3. 2016, č. j. 7 Azs 321/2015 - 29 a judikatura v něm citovaná, či rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 - 124, body 30 a 34). Na to navazuje i judikatura k situaci na Ukrajině po zahájení ruské agrese dne 24. 2. 2022, z níž plyne, že je nutno respektovat čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a zásadu *non-refoulement* (rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 89/2022 - 24, č. 4344/2022 Sb. NSS, body 21-23) a že bezpečnostní situace na Ukrajině představuje překážku vycestování (rozsudek NSS ze dne 7. 9. 2023, č. j. 9 Azs 126/2023 - 35, bod 19).

[14] Lze uzavřít, že krajský soud vycházel z relevantní judikatury a jeho závěry jsou s ní v souladu. Krajský soud se ani nedopustil zásadního pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. NSS proto odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51-53). Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobce představují odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.,

o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), činí 4 620 Kč (§ 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu). Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je třeba k odměně za daný úkon připočítat 450 Kč jako náhradu hotových výdajů. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající této dani, tedy o 1 064,70 Kč. Celková náhrada nákladů řízení žalobce tak představuje částku 6 134,70 Kč, kterou je stěžovatel povinen uhradit žalobci k rukám jeho zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2026

Sylva Šiškeová
předsedkyně senátu